

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ/ΒΑΚΧΕΣ/
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

Αθήνα 2021

ΣΕΙΡΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (αρ. σειράς 300)

Τίτλος: ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ/ΗΛΕΚΤΡΑ/ΒΑΚΧΕΣ/
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

Συγγραφέας: Ελένη Χωρεάνθη

Συντονίστρια έκδοσης: Καλλιόπη Αγραφιώτη

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, Οκτώβριος 2021

Σελίδες: 330

Διάσταση σελίδας: 15x23 cm

Γραμματοσειρά: PF Garamond

Χαρτί: γραφής 100 gr

ISBN: 978-618-201-294-9

Εκδόσεις: 24γράμματα / Γιώργος Δαμιανός

Διεύθυνση / Κεντρική Διάθεση:

Λεωφόρος Πεντέλης 77, Χαλάνδρι 152 34

Τηλ.: +30 210 612 70 74

Email: info@24grammata.com

Web site / e-shop: www.24grammata.com

Copyright © 2021 24γράμματα

Η γραφιστική επεξεργασία

έγινε στο ατελιέ γραφικών τεχνών

των εκδόσεων «24 γράμματα»

(Λεωφ. Πεντέλης 77, Χαλάνδρι, τηλ. 210 612.70.74)

Υπεύθυνη ψηφιακής σελιδοποίησης: Βάσω Σπλήρα

Φωτογραφία εξωφύλλου: freerick.com

Δημιουργία εξωφύλλου: Βάσω Σπλήρα

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ/ΒΑΚΧΕΣ/
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

24 γράμματα
εκδόσεις

Περιοχόμενα

Ηλέκτρα9

Βάκχες 151

Ιφιγένεια εν Ταύροις 271

Ηλέκτρα

Η
λ
έ
κ
τ
ρ
α

Ηλέκτρα

Η
λ
έ
κ
τ
ρ
α

Ηλέκτρα

Η αρχή του δράματος

Μια φορά κι έναν καιρό, τον πολύ παλιό καιρό, ένας γιός του Δία και της κόρης του Άτλαντα Ηλεκτρώνης, ο Δάρδανος, ξεκίνησε από την Αρκαδία, πέρασε το γελαστό Αιγαίο και στάθηκε στην απέναντι στεριά.

Εκεί, ανάμεσα στο Σκάμανδρο και στο Σειμόντα, πάνω στους λόφους, που δεσπόζουν στην πεδιάδα, έχτισε μια πόλη, την Τροία και την οχύρωσε με τείχη πανύψηλα, που άγγιζαν τον ουρανό.

Ένας από τους απογόνους του Δαρδάνου, ο Πρίαμος, παντρεύτηκε την Εκάβη, μια όμορφη και συνετή βασίλοπούλα κι απόκτησαν πολλά παιδιά.

Όμως ένα από τα παιδιά τους, ο Πάρης, έμελλε να τους καταστρέψει... Οι θεοί προειδοποίησαν τους γονείς του με ένα κακό όνειρο. Ο Πρίαμος δεν έδωσε πολλή βάση στο όνειρο, αλλά για καλό και για κακό, έστειλε τον

Πάρη στα βουνά να βόσκει τα κοπάδια του, μακριά από το παλάτι και πλάγιαζε ήσυχος. Από τα βουνά, χωρίς να το περιμένει, κατέβηκε αργά, αλλά ύπουλα και σταθερά η συμφορά στο λαό της Τροίας και της Ελλάδας...

Μιά μέρα, εκεί που έβοσκε τα κοπάδια του Πριάμου ο Πάρης, παρουσιάστηκαν μπροστά του τρεις γυναίκες, η μια πιο όμορφη από την άλλη. Ήταν τρεις Θεές που έφτασαν εκεί, με προσταγή του Δία, για να τους λύσει ο Πάρης μια διαφορά, που τις έκανε να μαλώνουν: να δώσει στην ομορφότερη ένα ολόχρυσο μήλο. Το μήλο αυτό το είχε ρίξει ανάμεσά τους η Έριδα, όταν παντρευόταν στον Όλυμπο η θαλασσινή θεά Θέτις με τον θνητό βασιλιά Πηλέα. Το έκαμε από ζήλεια, για να χαλάσει το γλέντι, επειδή δεν την είχαν καλέσει στο γάμο.

-Θεοί! είναι τόσο όμορφες κι οι τρείς! Ποια από να διαλέξω!

Μονολόγησε ο Πάρης. Και οι τρεις ήταν πράγματι πανέμορφες. Και ζήτησε αντάλλαγμα. Η κάθε μια από τις τρεις θεές έκαμε την προσφορά της:

-Εγώ, αν μου δώσεις το χρυσό μήλο, θα σε κάμω παντοδύναμο και θα σε βοηθήσω να γίνεις κύριος της Ασίας και της Ευρώπης! Είπε η Ήρα και ήταν σίγουρη πως θα κέρδιζε. Έριξε μια περιφρονητική ματιά στις άλλες δυο, που περίμεναν τη σειρά τους και στάθηκε πρήφανη κι επιβλητική, τακτοποιώντας δήθεν αδιάφορα τις ξανθές μπούκλες που έπεφταν στους αλαβάστρινους ώμους της.

-Αν προτιμήσεις εμένα, νέε μου, θα σε προικίσω με τη σοφία και την εξυπνάδα όλου του κόσμου και θα γίνεις

αυτό που επιθυμεί η καρδιά σου. Του έταξε η Αθηνά, σίγουρα κι εκείνη πως θα κάμει το δικό της το χατίρι.

-Χαρά στα ταξίματα! Κάγχασε η Αφροδίτη. Ένας τόσο όμορφος και καλοφτιαγμένος νέος δε θα σκεφτόταν ποτέ ούτε να γίνει κύριος του κόσμου ούτε να γίνει σοφός. Θα προτιμούσε να αποκτήσει αυτό που όλοι οι άντρες της γης ονειρεύονται: να έχει στο πλευρό του και να πλαγιάζει με την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου! Κι αυτό μόνο εγώ μπορώ να του το εξασφαλίσω! Αν βέβαια δώσεις σ' εμένα αυτό το μύλο...

Ο Πάρης, που δεν είχε και πολύ μυαλό στο κεφάλι του, κοίταξε και τις τρεις θεές, χαμογέλασε ειρωνικά κι έδωσε το μύλο της Έριδας στην Αφροδίτη! Οι άλλες δυο θεές, ντροπιασμένες του γύρισαν την πλάτη κι εξαφανίστηκαν στη στιγμή. Η περήφανη και χαμογελαστή, αστραφτερή μέσα στα καταστόλιστα φορέματά της, η Αφροδίτη, πλησίασε τον Πάρη, τον χτύπησε ελαφρά στην πλάτη με τα κρινόλευκα δάχτυλά της και του είπε χαμογελώντας με σιγουριά:

- Μην κάθεται και χαρμίζεσαι εδώ πάνω. Σήκω και πήγαινε στον πατέρα σου και ζήτησέ του να σου αρματώσει καράβι κι εγώ θα σε οδηγήσω στη Σπάρτη, στα παλάτια του βασιλιά Μενελάου και θα σε βοηθήσω να πάρεις την Ωραία Ελένη, την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου! Είναι σύζυγος του Μενελάου, αλλά δεν έχει σημασία. Θα γίνει το θέλημά μου!

Είπε η θεά κι άρχισε ν' απομακρύνεται αργά αργά από τον Πάρη. Ένα ολοφώτεινο σύννεφο την τύλιξε και

πέταξε πάνω από τα μεγάλα δέντρα του δάσους. Θαμπωμένος ο Πάρης δεν έβλεπε τίποτα. Όταν συνήρθε κι άνοιξε τα μάτια του, πουχία βασίλευε ολόγυρά του. Μόνο ο σιγανός ακός των κουδουνιών έφτανε στην ακοή του.

Ά, τι όνειρο κι αυτό! Ψέλλισε. Τι γλυκό όνειρο! Να ήταν αληθινό...

-Όνειρο, ναι, για ένα θνητό βοσκό! Άκουσε μέσα από το γαλάζιο κενό τη φωνή της θεάς. Όνειρο αληθινό! Μην κάθεται και συλλογιέσαι. Σήκω και πήγαινε! Είναι η πιο κατάλληλη στιγμή να δράσεις αποτελεσματικά!

Είναι η μοναδική σου ευκαιρία! Επέμεινε η θεά.

Κι εκείνος, χωρίς να σκεφτεί, παράτησε τα κοπάδια και τα βουνά, και παρουσιάστηκε στον Πρίαμο.

-Θέλω ένα καράβι αρματωμένο! Πατέρα, δεν μπορώ να μείνω άλλο στα βουνά βόσκοντας τα πρόβατά σου! Θέλα να ταξιδέψω, να γνωρίσω τον κόσμο! Είτε το θέλεις είτε όχι, εγώ θα πράξω αυτό που έβαλα με το νου μου. Ετοίμασέ μου εδώ και τώρα ένα καράβι! Θα διασχίσω το Αιγαίο...

-Είναι ριψικίνδυνο, γιε μου. Είσαι αμάθητος από θάλασσα κι από κουπί.

Αλλά αφού είσαι ξεροκέφαλος, θα γίνει αυτό που ζητάς... Μπορεί να μην ξαναγυρίσει ποτέ και το κακό όνειρο να μην επαληθευτεί... Σκέφτηκε ο Πρίαμος. Και έκαμε το χατίρι του γιου του.

Ο Πάρης παίρνει την Ωραία Ελένη

Καταχαρούμενος ο γιος του Πριάμου σάλπαρε από την Τροία, διέσχισε με πρίμο καιρό το Αιγαίο άπλωμα του πό- ντου, πλέοντας ανάμεσα στα νησιά, πλησίασε ύστερα από λίγον καιρό στην Πελοπόννησο και παραπλέ οντας κατά μήκος των δαντελωτών ακτών της ελληνικής γης, έφτα- σε στο λιμάνι κοντά στη Σπάρτη. Έδεσε το καράβι στον όρμο, πήρε τα δώρα, που κουβαλούσε και κίνησε να πάει στη Σπάρτη στο παλάτι του βασιλιά Μενελάου.

Ο Πάρης στα παλάτια του Μενελάου

Όταν έφτασε στη Σπάρτη ο Πάρης, ο Μενέλαος ετοιμα- ζόταν να φύγει με το στρατό και με το στόλο του. Έπρε- πε να πολεμήσει. Αφού δέχτηκε φιλικά και καλόγνωμα το γιο του Πριάμου στα παλάτια του, τον άφησε φιλοξε- νούμενο της Ωραίας Ελένης κι έφυγε.

Άλλο που δεν ήθελε ο Πάρης. Πανέμορφος όπως ήταν, κατάφερε να ξελογιάσει τη βασίλισσα, που τότε θα ήταν γύρω στα εξήντα (!) και την πήρε μαζί του στην Τροία, κουβαλώντας κι αμέτρητους θησαυρούς από τα μέγαρα του Μενελάου. Άλλοι λένε πως τον ακολούθη- σε με τη θέλησή της, άλλοι πως την έκλεψε και την πήρε με τη βία. Ποια είναι η αλήθεια;

Κανείς δεν παίρνει όρκο. Όπως και να έγινε, όταν γύρισε ο Μενέλαος βρήκε το βιος του ρημαγμένο και παντέρημη τη μοναχοκόρη τους, την άμοιρη Ερμιόνη. Κάθισε χάρω κι έχωσε το κεφάλι μέσα στα χέρια του,

μην έχοντας πού να στρέψει το βλέμμα του από τη ντροπή του. Μα σαν το καλοσκέφτηκε, πετάχτηκε πάνω και φώναξε έξαλλος:

-Ο ανόπτος! Δε λογάριασε την ιερή φιλοξενία κι έκλεψε τη γυναίκα μου και τους θησαυρούς μου! Ο ξεδιάντροπος γιος του Πριάμου πρόσβαλε όλη την Ελλάδα! Κι αυτό δεν πρέπει να μείνει ατιμώρητο! Με πρόσβαλε και με κατάστρεψε εμένα, ο υβριστής, ο αλαζόνας! Κι εγώ τ' ορκίζομαι στους Ολύμπιους θεούς που ζούνε στον αιώνα, και στα ιερά κόκαλα των προγόνων μου, πως θα τον καταστρέψω κι αυτόν και την πόλη του Πριάμου, που δέχτηκε τη γυναίκα μου στα μέγαρά του. Θα πάρω πίσω τη γυναίκα μου και θα ξεπλύνω με το αίμα των Τρώων τη ντροπή αυτή!

Θυμήθηκε τον όρκο που είχαν δώσει στον Τυνδάρεω, τον πατέρα της Ωραίας Ελένης, όταν εκείνη τον διάλεξε για σύζυγό της, και ζήτησε τη βοήθεια όλων των ηρώων που μαζί του τη διεκδικούσαν τότε...

Το Πανελλήνιο ξεσηκώνεται

Η είδηση έκαμε φτερά, πέταξε στα πέρατα της ελληνικής οικουμένης.

Ξεσηκώθηκε το Πανελλήνιο, μαζεύτηκε το άνθος των Ελλήνων και πήγαν να κουρσέψουν την Τροία και να πάρουν πίσω την Ωραία Ελένη.

Από την πλούσια γη της πανάρχαιης πολιτείας του Άργους, που την ποτίζει με τα πολλά νερά του Ινάχος κίνησε κι ο πανίσχυρος βασιλιάς Αγαμέμνονας, αφήνο-

ντας πίσω στα παλάτια του την όμορφη βασίλισσά του, την Κλυταιμνήστρα, τις δυο θυγατέρες του, την Ιφιγένεια και την Ηλέκτρα και τον ανήλικο Ορέστη. Την Ιφιγένεια, βέβαια, τη θυσίασε στην Αυλίδα, όπως ήθελε η θεά Άρτεμις... Κάτι που δεν του το συγχώρεσε ποτέ η Κλυταιμνήστρα. Όπως δεν λησμόνησε ποτέ που είχε σκοτώσει, νέος ακόμα, τον πρώτο της άνδρα, τον Τάνταλο και ποδοπάτησε μέχρι θανάτου το άτυχο βρέφος, που θήλαζε... Κι αρπάζοντάς την με τη βία την έκαμε γυναίκα του, θαμπωμένος από την ομορφιά της... Τα χρόνια κύλησαν, ήρθαν τα παιδιά τους κι η Κλυταιμνήστρα συμβιβάστηκε με τη νέα πραγματικότητα, δίνοντας τόπο στην οργή. Ζούσαν ευτυχισμένοι ώσπου έγινε η εκστασία κι άρχισε εκείνος ο καταραμένος πόλεμος, που κράτησε δέκα ολόκληρα χρόνια! Στο δέκατο χρόνο κατάφεραν με τρικλοποδιά, με το τέχνασμα του Δούρειου ίππου, που έβαλε στο νου του Οδυσσέα η θεά Αθηνά, να μπουνοι Έλληνες στην Τροία. Σκότωσαν μεθυσμένους στον ύπνο όλους τους κατοίκους της, άρπαξαν τους θησαυρούς των Τρώων, πήραν όλες όμορφες σκλάβες Τρωαδίτισες ήθελαν, έβαλαν φωτιά στην πόλη και την έκαψαν απ' άκρη σ' άκρη! Έτσι τέλειωσε ο πόλεμος. Τότε όσοι Έλληνες, σώθηκαν από τα τα βέλη των Τρώων κι από τα κύματα, γύρισαν στα σπίτια τους.

Σε μερικούς οι θεοί έκαναν δύσκολο το γυρισμό... Ο Αγαμέμνονας, ο μέγας στρατηλάτης, αυτός που είχε το γενικό πρόσταγμα όλα τα χρόνια του πολέμου, ο παντοδύναμος και φιλόδοξος βασιλιάς των Αχαιών, σάλπαρε με τα καράβια του φορτωμένα πολούσια λάφυρα, κου-

βαλώντας μαζί του πολλές όμορφες Τρωαδίτισσες για σκλάβες και μια ξεχωριστή μια δροσερή πανέμορφη βασιλοπούλα, την προφήτισσα κόρη του Πριάμου, που την έλεγαν Κασσάνδρα.

-Για σκλάβα σου την έφερα, να σε βοηθάει στις δουλειές του σπιτιού. Θα δικαιολογιόταν στην Κλυταιμνήστρα. Δεν θα της έλεγε την αλήθεια, πως πλάγιαζε μαζί της. Ήξερε να σκαρώνει παραμύθια και τεχνάσματα... Δεν ήξερε όμως ούτε υποπτευόταν τι είχε συμβεί στα μέγαρά του, όσο έλειπε από τη χώρα του. Ποιος κυβερνούσε τον τόπο και ποιος διαφέντευε το βίος του...

Γύριζε δοξασμένος, διαφέντευε για την καταστροφή της Τροίας, πλούσιος να χαρεί τη νίκη και τη δόξα και τα λάφυρα, ξαποσταίνοντας στα μέγαρά του. Όλα θα τα έβρισκε όπως τα είχε αφήσει: τα παλάτια του, τα πλούτη, τα παιδιά και τη βασίλισσά του. Η Κλυταιμνήστρα όλα θα τα είχε λησμονήσει. Η Αυλίδα κι η θυσία της Ιφιγένειας θα ήταν πια μια μακρινή, μπορεί ασήμαντη στιγμή στη μνήμη της, μπροστά στο μεγαλείο και τη δόξα που τον ακολουθούσε. Θα τον περίμενε, σκεφτόταν, μ' ανοιχτή τη μοσχοβολούσα αγκαλιά της και θα του έλεγε σιγανά, όπως το συνήθιζε:

-Ω, επιτέλους γύρισες, αγαπημένε μου! Σε πόθησε η ψυχή κι η καρδιά μου! Τόσα χρόνια που έλειπες εσένα μόνο είχα στη σκέψη μου!

Θα τον αγκάλιαζε και θα τον φιλούσε τρυφερά. Κι εκείνος θα την έσφιγγε πάνω στην καρδιά του κι ύστερα θα της διηγόταν...Και τι δεν θα της ιστορούσε! Και θα της πρόσφερε πανάκριβα κοσμήματα και ρούχα, όλα

κερδισμένα στον πόλεμο. Και την Κασσάνδρα σαν ένα λάφυρο... για δούλα της να την υπηρετεί.

Ω, πώς περίμενε την ώρα εκείνη ο Αγαμέμνονας!

Η βουή του πολύχρονου πολέμου, οι έριδες, το χυμένο αίμα, οι νεκροί, η δόξα έπειτα κι η φήμη του ως άρχοντα λαών, που είχε απλωθεί στο Πανελλήνιο, τον είχανε θαμπώσει. Και δεν έβλεπε. Δεν μπορούσε να δει πίσω από το παραπέτασμα των γεγονότων την άλλη πραγματικότητα που τον περίμενε. Γιατί...

Το φριχτό λουτρό

Γιατί στην αρχή και για πολλά χρόνια η Κλυταιμνήστρα έμενε πιστή στον άντρα της. Αλλά με τον καιρό κατάφερε ο Αίγισθος, πρωτοξάδερφος του Αγαμέμνονα, να την ξελογιάσει και να την παντρευτεί. Σ' αυτό συνετέλεσαν κι οι διαδόσεις που έφταναν κατά καιρούς στην Ελλάδα πως οι Έλληνες και πιο πολύ ο Αγαμέμνονας, διασκέδαζαν με όμορφες σκλάβες Τρωαδίτισσες. Έτσι όταν έμαθαν για το γυρισμό του Αγαμέμνονα, οι δυο εραστής κατάστρωναν ένα τέλειο σχέδιο εξόντωσής του. Ο Αίγισθος, γιος του Θυέστη και εγγονός του Πέλοπα, που είχε σφετεριστεί το θρόνο του Αγαμέμνονα δεν είχε σκοπό να παραιτηθεί. Αντίθετα, ετοιμάζε με τη συνέργεια της Κλυταιμνήστρας το μέγα «μυστικό δείπνο» της εξόντωσής του.

Ανίδεος ο Αγαμέμνονας, μόλις πάτησε το πόδι του στη στεριά, φίλησε τα χώματα της γης του και μετά πήγε στους μεγαλόπρεπους ναούς και κρέμασε πολλά από τα

λάφυρα που είχε πάρει από τους Τρώες, για να τιμήσει τους πατρογονικούς θεούς, που τον αξίωσαν να γυρίσει σώος με το στρατό και τα καράβια του στην πατρίδα. Ως εδώ όλα πήγαν μια χαρά.

Κι ύστερα κίνησε για τα μέγαρά του, ωραίος, μεγαλοπρεπής, αγέραστος, σίγουρος για τη δόξα του και για τη λαμπρή υποδοχή που τον περίμενε...

Δεν ήξερε τι τον περίμενε. Κανείς δεν είχε προλάβει ή δεν τόλμησε να του πει την αλήθεια. Ούτε μπορούσε να υποπτευθεί. Στο νου του πάντα κατοικούσε η έγνοια του πολέμου, η δόξα και τα λάφυρα, όσο βαστούσε ο πόλεμος. Κι όταν επέστρεφε νικητής η σκέψη του ήταν στους θησαυρούς που κουβαλούσε. Και περνούσε τις ώρες του στην κλίνη του με την όμορφη προφήτισσα κόρη του Πριάμου. Τον ακολουθούσε η άμοιρη σαν πρόβατο στη σφαγή, μην έχοντας καμιά διέξοδο σωτηρίας...

Όσο πλησίαζε στον οίκο του, η κατακαμένη πόλη του Πριάμου, τα ερείπια, το χυμένο αίμα, απομακρύνονταν.

Ήταν χαρούμενος. Αυτός στάθηκε πιο τυχερός από όλους τους Έλληνες. Γύριζε στην πατρίδα σωσμένος από τα κύματα με τα καράβια φορτωμένα θησαυρούς και τους άντρες του και δεν υποψιαζόταν την παγίδα που του είχαν στήσει μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Θαμπωμένος από τη δόξα και το νόστο δεν μπορούσε να δει το φονικό μαχαίρι που υψωμένο χαίρι ούτε το δόλο που έκρυβε η βασίλισσα στα τρυφερά της λόγια, όταν έβγαινε γυμνός, άοπλος από το λουτρό:

-Καλέ μου για να εξαγνιστείς από το αίμα, στάσου να σε καλύψω με το κόκκινο ετούτο κάλυμμα κι έτσι να σ' αγκαλιάσω....

Κι εκείνος υπάκουσε. Και τότε... άστραψε το μαχαίρι στου Αίγισθου το υψωμένο χάιρι και το κορμί του πολεμήτορα κύλησε ακέφαλο μέσα σε λίμνη αίματος. Και πλάι του έπεφτε νεκρή, αβοήθητη η σκλάββα του από το χέρι της βασίλισσας. Κι αφού όλα έγιναν κατά πώς τα είχαν σχεδιάσει, όλοι οι Αργείοι υποτάχτηκαν στη θέληση του Αίγισθου. Κι έμειναν έρμα κι αβοήθητα στα χέρια του τα δυο παιδιά του Αγαμέμνονα, η Ηλέκτρα κι ο μικρός Ορέστης.

Η εξαφάνιση του Ορέστη

-Απαλλαχτήκαμε από τον Αγαμέμνονα, γλυκιά μου! Μα ετούτο το παιδί του, ο Ορέστης, λέω, όταν φτάσει στην ηλικία που ανάβουν τα αίματα της νιότης στο κορμί του, φοβάμαι πως θα συνωμοτήσει εναντίον μας, για να εκδικηθεί το φόνο του πατέρα του...

Γύρισε κι είπε στη γυναίκα του ο γιος του Θυέστη.

Η Κλυταιμνήστρα σήκωσε αμήχανα τους ώμους.

-Τι να σου πω, καλέ μου; Εσύ ορίζεις εδώ μέσα...Βέβαια, θα θελήσει κάποτε να πάρει πίσω το αίμα του πατέρα του... Ένας Ατρείδης είναι...

-Εντάξει, γλυκειά μου! Κυρά μου και βασίλισσά μου... Κι εγώ αυτό περίμενα από σένα.

Κι έβαλε σκοπό να εξοντώσει το αμούστακο αγόρι. Και θα το έκανε αν δεν το υποψιαζόταν ο παιδαγωγός του Αγαμέμνονα, που στα βαθιά γεράματά του δεν τον είχε εγκαταλείψει ούτε η φρόνηση ούτε η τόλμη. Αυτός άρπαξε το παιδί κρυφά και το φυγάδεψε μακριά στη

Φωκίδα, εκεί όπου βασίλευε ο Στρόφιος, ο άντρας της αδερφής του Αγαμέμνονα Αναξιβίας.

Και τον άφησε να ωριμάζει εκεί, όπου δεν έφτανε το μίσος του Αίγισθου.

Ο Ορέστης μεγάλωνε μαζί με τον εξάδερφό του τον Πυλάδη. Τα δυο παιδιά δέθηκαν με τον καιρό με στενή φιλία κι έγιναν αχώριστοι. Κι ορκίστηκαν να εκδικηθούν τον άδικο χαμό του βασιλιά Αγαμέμνονα.

Ο... γάμος της Ηλέκτρας

Κι ο καιρός περνούσε. Ο Αίγισθος δεν μπορούσε να κάμει τίποτα. Πάντα τον ακολουθούσε ο φόβος του Ορέστη. Στα παλάτια όμως μεγάλωνε κι ομόρφαινε η βασιλοπούλα Ηλέκτρα. Μοσχοβολούσε πάνω της η ανθοβλούσα νιότη. Κι έφταναν από όλη την Ελλάδα περιώνυμοι γαμπροί που ήθελαν να την παντρευτούν.

Αυτό ανησύχησε πολύ τον Αίγισθο. Κι έδιωχνε με πολλούς τρόπους τα προξενειά. Έβρισκε διάφορες δικαιολογίες. Αλλά το σκουλήκι από μέσα δεν τον άφηνε ήσυχο.

-Ξέρεις, είπε μια μέρα στην Κλυταιμνήστρα, αν την παντρέψουμε με κάποιον από τα βασιλόπουλα αυτά, που τη γυρεύουν, και του γεννήσει αγόρι, ποιος μας εγγυάται πως δεν θα εκδικηθεί το φόνο του παππού του, όταν έρθει στην κατάλληλη ηλικία; Κάτι πρέπει να γίνει και με δαύτην!

Η Κλυταιμνήστρα, όπως πάντα, σήκωσε τους ώμους. Σε λίγο όμως κάποια σκέψη θόλωσε το βλέμμα της.